

1

Langzaam opent Jaap van der Wiel zijn ogen. Waar is hij? Een gestuukt plafond met een ingebouwd spotje is het eerste wat hij opmerkt. Aan de twee gele badeendjes op de witbetegelde rand naast hem herkent hij zijn badkuip. Een helse pijn, vergelijkbaar met het gevoel van een zware kater, bonst aanhoudend door zijn hoofd. Puffend probeert hij rechtop te komen, maar hij komt nauwelijks overeind. Zijn handen zijn vastgebonden op zijn rug met iets straks. Ook zijn benen kunnen geen kant op. Drie zwarte tiewraps houden zijn enkels stevig bij elkaar. Zijn blote bovenlichaam voelt klam aan. Hij droeg toch een wit overhemd? Beschaamd strekt hij zijn nek naar de uitgelopen natte plek rondom zijn kruis. Hij fronst zijn voorhoofd. Wat is dit voor een bizarre situatie? Jaap wordt overmand door blinde paniek en haalt sneller adem. Hij begint te kronkelen. ‘Laat me los! Haal me eruit!’

Het haalt niets uit. Enkele seconden houdt hij zich muisstil. Hij weet dat de muren goed geïsoleerd zijn, maar met een beetje geluk hebben de burens iets opgevangen. Aandachtig luistert hij of iemand hem heeft opgemerkt, maar er komt geen enkele reactie.

Zijn ogen worden vochtig. De meest uiteenlopende gedachten schieten door zijn hoofd. Wie doet hem dit aan? Hoe komt hij hier in hemelsnaam weg? Hij kan toch niet gewoon blijven afwachten? Een stekende pijn in zijn maag zet op.

Jaap probeert zijn ademhaling tot rust te brengen. Hij haalt diep adem door zijn neus en blaast uit door zijn mond. Hij telt zijn uitademingen tot hij bij dertig is gekomen. Geleidelijk merkt hij dat het iets helderder wordt in zijn hoofd.

Hij was die ochtend somber opgestaan. Voor veel gezinnen staat vandaag in het teken van pakjesavond. Vorig jaar rond deze tijd zat hij nog met Lina, Tim en zijn schoonouders rondom de open haard liedjes te zingen. Dit jaar is alles anders. Jaap brengt sinterklaasavond alleen door. Met Lina heeft hij afgesproken dat ze Tim morgen naar zijn huurappartement zal brengen, zodat hij hun zoontje van acht ook even kan verwennen. Om Tims enorme verlanglijstje af te werken was hij vandaag eerder vertrokken van zijn werk aan de Universiteit Twente. Gelukkig bleek een bezoek aan Intertoys voldoende om een groot deel van zijn wensen te vervullen. Hij herinnert zich dat hij zijn fiets zoals gewoonlijk in de kelder onder het appartementencomplex zette. Vervolgens stapte hij met volle handen de lift in. Op de begane grond kwam een man met een zwarte fleecetrui en een rugzak bij hem in de

lift staan. Het leek hem geen bewoner van het wooncomplex, al kent Jaap bij lange na niet alle mensen die er wonen. Bovendien was de man moeilijk herkenbaar. Hij droeg een FC Twente-sjaal tot vlak onder zijn neus en boven zijn ogen een grijze muts. Hij herinnert zich nog dat de man vriendelijk vroeg of hij hem kon helpen dragen. Jaap wees het aanbod beleefd af. Hij is altijd iemand geweest die zo onafhankelijk mogelijk in het leven wilde staan. Ook in dit soort situaties hield hij vast aan zijn principes. Toen de lift op de derde verdieping aankwam, stapte de man ook uit. Ze wensten elkaar een fijne sinterklaasavond, waarna de man de hoek om ging. Het had Jaap wat moeite gekost om zijn huissleutel te vinden. Toen hij deze eindelijk in het slot van zijn voordeur stopte, vloog er iemand van links op hem af. Een groot voorwerp raakte hem met een harde klap op zijn hoofd. Verder herinnert hij zich niets.

Daarna moet iemand hem hierheen hebben gesleept en vastgebonden in de lege badkuip. Hopelijk is het een inbreker die in het holst van de nacht is verdwenen. In het ergste geval heeft hij dan wat financiële schade en zal hij morgenmiddag gevonden worden door Lina en Tim. Morgenmiddag pas. Hij rilt van de kou en de eenzaamheid verergert het lege gevoel. Het enige wat hem enigszins geruststelt, is dat zijn hersenen nog wel naar behoren werken. Wat zou het een feest zijn om Tim weer in zijn armen te sluiten.

Plotseling hoort hij een geluid. Als hij ingespannen zijn adem inhoudt, hoort hij niets meer. Net als hij zijn adem loslaat, hoort hij het weer. Trage voetstappen tikken op het laminaat. De gal in zijn maag komt omhoog en brandt zich een weg door zijn keel. Met een lichte piep gaat de deur open en een silhouet komt zwijgend dichterbij. Jaaps lichaam siddert. Priemende lichte ogen kijken hem aan vanachter een angstaanjagend hondenmasker.

‘Zo, je bent dus eindelijk wakker?’ Aan de monotone stem met een licht Twents accent meent Jaap de eerder zo vriendelijke man in de lift te herkennen.

Jaap weet geen woord uit te brengen. Zijn kaak trilt.

‘Best leuk om te ervaren dat je nu opeens geen praatjes meer hebt.’

‘Wie ben je? Ik wil eruit, nu!’

De indringer laat een stilte vallen.

‘Waarom doe je dit? Pak alsjeblieft wat je nodig hebt en maak me los.’

De man begint hard te lachen. Ieder geluid dat hij maakt, klinkt doffer door het masker en dat maakt het voor Jaap nog lastiger om hem te peilen. Ook het

ontbreken van een gezichtsuitdrukking helpt daar niet bij.

‘Dit gaat niet om je spullen, dit gaat om jou, Jaap. Blijkbaar heb je de vooraankondiging niet goed begrepen. Zo slim ben je dus niet.’

Jaap kan zich niet langer inhouden en begint te huilen.

‘Stop daarmee, we hebben niet alle tijd. Ik wil ook nog Sinterklaas vieren vanavond.’

‘Wat wil je dan van me?’ Jaaps hart bonst in zijn keel.

‘Ik verwacht dat je inziet wat je me hebt aangedaan en daarna zal ik je straffen.’

Aan alles merkt hij dat het menens is. De tijd tikt. Hij onderdrukt zijn emoties en probeert te bedenken wie hij wat kan hebben aangedaan. Met welk haatdragend persoon heeft hij te maken? De enige conclusie die hij kan trekken is dat hij de laatste jaren een stabiel en vredelievend leven heeft geleid. De scheiding met Lina heeft er mentaal in gehakt, maar heeft niet geleid tot buitensporig gedrag. Hij heeft zijn aandacht gericht op Tim, zodat hij zo min mogelijk last krijgt van de opgelopen spanningen tussen Lina en hem.

‘Het gedicht heeft dus geen indruk op je gemaakt?’ snauwt de indringer.

Hij snapt nu waar de man op doelt. Ruim een week geleden vond hij een envelop in zijn brievenbus. Hierin zat een kort gedicht waarin op een ietwat cryptische manier naar het verleden werd verwezen. Hij zou een cadeau krijgen dat past bij zijn daden in het verleden. Hij wist niet wat hij ermee moest en had het in het mandje met tijdschriften gelegd.

‘Nee, ik heb geen idee wat dat vage bericht betekent. Wat moest ik ermee?’

De indringer zet zijn rugzak op het plateau naast het bad. Hij schudt zijn hoofd. ‘Sommige mensen hebben ook geen idee welke schade hun gedrag aanricht.’

‘Waar gaat dit over, man? Laat me alsjeblieft gaan. Ik zal geen aangifte of zoiets doen.’

‘Te laat.’ De indringer haalt een grijs scheermes uit de tas en legt het op de wastafel. ‘Jij zorgde ervoor dat ik in het donker moest leven. Nu is het jouw beurt.’

‘Alsjeblieft, hier krijg je spijt van! Laat het me goed maken, iedereen verdient een tweede kans!’ Speksel vliegt mee bij het laatste woord dat hij uitbrengt. Zijn gezicht krijgt een rode kleur als een klein kind dat kokend water over zich heen heeft gekregen.

De indringer begint obscene te lachen. ‘Je hebt kansen genoeg gehad, maar

altijd voor jezelf gekozen. Ik ga je straffen op een avond waarop veel Nederlanders elkaar cadeautjes geven.'

'Welke kansen? Je bent in de war. Laten we praten en een oplossing vinden. Je denkt toch niet dat straffen helpt?'

'Inlevingsvermogen heb je dus ook niet. Je stelt sowieso weinig voor. Een beetje reflectievermogen zou je sieren. Dan wist je waarom je nu hulpeloos in je eigen bad ligt.'

'Dit slaat helemaal nergens op! Je beschuldigt me van iets waar ik niets van afweet. Hoe kun je dit doen?'

De figuur komt met het scheermes dichterbij. 'Je kunt praten als Brugman, maar dit heb je gewoon verdiend.'

Het wordt Jaap duidelijk wat de man van plan is. Het is misselijkmakend. 'Houd alsjeblieft op. Nu!'

'We beginnen klein, Jaap.' De indringer zet het scheermes met enige precisie boven Jaaps linkertepel en haalt het met kracht naar beneden.

Jaap krijgt het uit en een bloedspoor rolt onmiddellijk naar zijn navel. 'Stop hiermee, verdomme!'

De indringer begint hard te lachen en snijdt nog een aantal keer langs de tepel tot de huid net zo vlak is als de rest van Jaaps bovenlichaam. 'Zo snel kun je iets verliezen in het leven, Jaap.'

Hij jankt van de pijn. Wanhoop voelt hij tot in zijn tenen. Hij beseft dat deze idioot niet te stoppen is.

'Je rechtertepel mag je houden, al vraag ik me af of je er nog wat aan hebt straks.' De gedaante gaat iets rechterop staan en begint aan Jaap te trekken. Hij probeert tegen te strubbelen, maar de indringer lijkt hem gemakkelijk aan te kunnen. Zijn valse lach onthult zijn gemene intentie.

Jaap ligt nu op zijn buik en kijkt recht in het afvoerputje van het bad. 'Verdomme, kappen nu!'

'Dit is nog maar het begin,' gromt de man in zijn oor. 'O ja, misschien is dit wel even goed voor de zekerheid.'

Een doek wordt in zijn mond gepropt. Jaap probeert te schreeuwen, maar het is gedempt en onverstaanbaar.

'Dit gaat voor iets meer rommel zorgen. Gelukkig heb je er zelf geen omkijken meer naar. Als je schuldbewust was geweest, dan was deze stap je misschien

bespaard gebleven.'

Achter hem hoort hij de indringer rommelen in de rugzak. 'Omdat ik aardig wat tijd heb gestoken in het dichtwerk en jij er geen zak van begrepen hebt, zal ik het je nog eens voorlezen. Luister goed, dit is de laatste keer dat je het hoort.'

De trage woorden van de indringer vullen de ruimte. Jaap laat het langs zich heen gaan. Het heeft geen zin meer. Hij bereidt zich voor op het ergste. Hoe zullen Tim en Lina hem morgen aantreffen? De gedachte dat hij Tim misschien nooit meer zal zien, boort zich in zijn hoofd. Tranen vermengen zich met het plasje bloed rond het afvoerputje.

'Nou, vind je het mooi?'

Jaap scheldt hem uit, voor zover hem dat lukt. Hij krijgt nauwelijks zuurstof. Onmiddellijk voelt hij het scheermes stevig drukken aan de binnenkant van zijn onderarmen.

'Vaarwel, Jaap,' fluistert de indringer in zijn oor.